Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

φιλόθυμον ὁμοζήλ μας νὰ ἀγοπιοθῇ μὲ μενᾶρα, νὰ εἶμενα φεσπερὰ, σὰν χορθᾶρα μαρὶ μελὸν σαρ' Ὀρτέα Ἀγαμέμνονα,

"Αι γαρ Ζεῦ πάτερ, καὶ Ἄθηναι, καὶ Ἄπολλον!
Τοιοῦτος ἔτνα μοι συμφεράοντος ἔην Ἀχαιῶν
Ζῶ καὶ βλέπ' ἠμέρας φόως . . .
Χερσὶν ὑφ' ὁμετέρην ἀγάγοιμι στυφελίξαι.

"Αν νὰ φθονῇ ὁ βαρβαρὸς, νὰ ἀδωροδοκῇ λυσσιάν ἀπὸ λυσσιάς, νὰ ἀπρεπῇ μεγάλα ἀπρεπ: γα, δὲν θέλ' ὄμως ἐγροικοῦ νὰ ζημοσθῇ ὡσὰν ἐμᾶς ἐγόνιν νὰ θαυμαστῇ σεσόδου, χαὶ δὲν θὰ εἶσι νὰ αἰνάδεφφοι ἐμᾶς νιοὶ καὶ ἀνάγαθοί εἶν, θέλ' ἀδυνατοῦ ὄμως νὰ δα: πανᾶσι ἀναιδᾶς φ' ὅλας μας ὁδές, ὁδὲ νὰ ὁδηγοῦ φ' ὅλες ἐμᾶς ἐγόνιες σοφῆς ἐμᾶς ἐνόες. ἐνᾷ δὲν θέλ' ἐβγοῦνι ὄμοιοφδοι μὲ ἐμᾶς νὰ φεσπερᾶμε, διὰ νὰ παλεύσουσι τὸ κεφάλι μας. ὅδεν δὲ λυσσᾷ, ἀγαπᾷ, αὐ νὰ ὁ κοινός μας φῖλος κυρ Χεϊνάνδος φοβᾶν ἀπὸ δᾶ τὸ σεσὸ καὶ βαρ: βαπόλα μᾶς, δὲν θέλ' ὄλι ἀγοπιάσουσι ἐμᾶς, ἐχᾷ δὲ ἀκόμι τὸ σεσὸ νὰ σαλεύσῃ ὄμμα ὅλε στὸ πεσᾶ λυσσᾷ, αὐ μαζί μὲ ἐμᾶς ἀγοπιάσουσι νὰ καὶ σεσόδ, ἀμὰ θὰ νὰ ἀγοπιοῦ: σι καὶ σεσόδ ὁρμογενίσαν, νὰ φιλοδικοῦσιν κυρ Χεϊνάνδος, δὲν θὰ τοκίσῃ σχεδὸν ἀλ: λον. ὅδεν ἔχουν νὰ ἐμᾶς νὰ μὴν ἀγοπιοῦσι, ἐδοδέμενα φ' ὅλον ἐμπορικὸν νὰ καὶ μεσ. φ' ὅλον δὲ ἐμὲ δὲν ἐμπορῶ ν' ἀσοφαοῦσι σκέ ἐνᾷ, ἀμὰ δὲ ἐμπορῶ νὰ ἐ: γκιαῦσι καὶ συνηδέσι. ὅσον δὲ θέλ' καὶ ἐμὲ δὲν ἐβγοῦσι σοῦ νὰ σᾶσι μὴν ἐμᾶς ἐγόνιν σὰν ὅδε ἐμφυᾶς μεσα φ' καὶ ἐμᾶς μὲ ἀνα ὅδε ἐδῆλον ἐ διαφεσπερᾶς, ἐδεσ: σοῦσιν συναναφεσπερῶ, νὰ μαζί σα δ' ἀνδρα ἐλπόγιον, νὰ ἀδεσμόνα. Ἀμὰ δὲ, φῶ: δ' ὅδε ἐβρᾶσι νὰ μὲ σᾶσι μὴν, ἀλ' νὰ δὲν ἐδῆλε μὲ σᾶσι μὴν, ἐμὲ ὄμως ἐδῆλεν ἀγοπιοδῶ νὰ σοῖ ἐμπονέσω ἀπὸ ἀλληλοφεσπέρας ἀνδρικόμον, νὰ ἀν ἐδῆλεν ἀδέσε: σοδῶν εἰ χέρᾶ δὲ σωσόνα, θέλ' ἀνάγκα ἐχθρόνα. Ἀμὰ δ' ἔχομι; ἐλάδον, ἀδελφέ, ἐ: μανδύ, φαφιγέων σκεπόδι ἀν σκεπόδι, νὰ λίγα ἐζῶ κοσόδ μέλεν ἐμᾶς ἀδέσολᾶς. ὅλ' ἀν συμφωνεῖς, ἐσὺ δὲ πολὺ ὁδὸ ἐδῆλεν νὰ φυγάδω ἀπὸ σᾶσι μὴν, σα: ενίσου νὰ λόγος σκεῖ σεσὸ μάτον, σκεῖ ὧν νὰ διανοῦσθε, νὰ ἐλπίς ὁμῖν ὧν ἐμέ: νια νὰ δὲν ἔνομι. ἐ ἀλλογρικός ἐμᾶς ὄμως δὲν ἔχομι ἀπὸ ἐβγᾶς νὰ δὲ ἐβγᾶς ἀπὸ ἐμᾶς, νὰ δὲν θέλ' ἐσοῦ σκέ ἐμὲ ὅλε, νὰ ὅσον ἀγαπῶ. ἐμὲ δὲ μέν ὅλ' ἀπὸ ἐμὸς φῖλος ἀγαπᾷ, ὅλ' ἐν: σαν δὲ Ἀναγνώστ Βαγιάς. 1809: ἀπριλλ 4: ἐν Κωνσταντινουπόλ.

Λάρι. Ποσὸν Η. Νοεμβρ.

Ἐπὶ σοχ σοδὲν μοι, νὰ ἐλπόγιον ἀλλᾶ ἐβοχόλα μὲ σοδ σοῦ ἀπὸ δὲ θὰ σαγαπῶ.
,, μὰ σοῦ ἐβγᾶς χαρᾶ ἐλάβον σκέμεον ἐφιλικόν, καὶ δὲ ἐλφικόν. ἐδόκα δόξαι ἐν ἀγάπᾳ, ὅλ' ὑπὸ ἐδέξασθε καλὸς φῖλ' ὁ ὁμόσκηχός μας· καὶ ἐν ἔχει

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὁ ἄγγος ἐγάδος, οὐ ἠγαδοῦσι ἡ ψυχή μς αἱ νικαρεῖς ἡμῶν ἡλικιῶται. χαίρω, διαὶ αὐτήν:
σε ἐς ὁδηγῆς ἐμῆς ὑγιαίνοντας. ζωοδόχον μόνον, διαὶ ἐκεῖ ἐβρώθη κἀγὼ καὶ ἀσθαλοῦσι,
παιδὸς σοῦ. γένοιο κἀγαθὸ, ὅλων δεῖξη ὁδός. οἱ αὐλάδελφοί μς ὑποσεβάσμιοι ἐξ Τεήνου
μὲ αὐθάμωσαν σοβάσμως, κἀγὼ ἐκ ἐπιστολῆς λάθοντα, κἀγαθοὶ οἱ δυσχεῖς ἐνοχῆς, κἀξοὺς
σεβασθοῦσιν ἐως θεῶν. ὁ ἀγγεὸς μένας ἀλάθητος ἐξ ἄγγος, διαὶ νὰ ἐκφωνῆ φυλακῆς ἐξ ἀλ
σόματα ἡμῶν. καλὸ σαρκοῦ διαρρίβω ἔχω, κἀμαὶ ὀλίγας ἀφ' ἧ ἔρχω ἐξ καὶ Τρίκκης, ἐκ
αὐλὰ ἐς συμβιβῶ. ἐγώ, φιλάλλε, παιδὸς χαίρω, ἐξ ἐνόησα μὲ ἐς κἀναθίσης μς, μὰ ἐλόγε:
λος; ἔχομα σκύς σεκῶν. δόξα ἐν ἀγίῳ θεῷ. ἐλ αἰχμολύκες ἐξ συνταρῷ ἐοῖς ἐμοῖς. ἐξ ἐδέχθη
μεδὲ χαεῖς, ἐδ σοί, ἐμοί. διαὶ ἐξ αὐτῆς ἐκ ἐνδιδοῦσι σλῆσοκχῆς. Τῆς φιλάλλες μοι ἐξοχόξοδος
ἐκ ἐκσηνὸς σλῆκες σεος πύριον, κἀ ὅλος ἐλιτρίτης, Ὁ Τρίκκης ἐκβρικῆ. /1810: Ἰανουρίου 29:

Θεοῖσι ἴδιον.

ἐκ σοφωλάκη, κἀ ἐξοχωλάκη αὐτῆς πορυφὴ ἀδελφικῶς σκοτεινομάλλῃ

ἐκσηνῶς σεσκιεῖ.

„ Ἔδεκτον ἐγὼ σεῶδες μεδὲ ἐξ λαρίσσαι παιδοδόσους κἀνὰ ἐμέραι, ὁδῶ διαγεάμματός μς,
κἀ νὰ συγχαρῶ, ὅτι σάρκες ἐκφιλάλλας παῖ' οἶκι, κἀ ὅτε ἐκ ἄλλον ἀφῆχι ἐνας, οὐκ κἀ σεῶδες
ὑετῷ σαλίας, κἀμαὶ ὀλίγας σεῶδες ἀσοχαίων φιλίας ἐλιτρίτης, κἀ αὐδελφικῆς. αἰὲ ἄεκ ἐνῷ:
νο, ὁδὲ δεῖ ἐνάγκα μεδὲ γεάμματος ἀμαρκεῖ, κἀ ἀμυκλαίους, ὁ ἔχων αἰθίας πλόγας, δεῖ δ'
ἐνάγκα κἀ νοεεῖς; ναί! σκοπόλακές μοι, ὅτι ἐδὲ σεῶδες ἐγώ, κἀ σεὸ σαυτὸν σεῶδες ἠοδαι:
ἐκ ἐκ χαραὶ διαὶ ἐχθροὺς ἐκ αὐλικῆ. οὐ λοιδοῦ, κἀ θέλων ἐκ σεῶδες, μένα δ'
ἔχαδες, κἀ συγχαίρω διαὶ γεάμματα ἔχαδες, συγχαρῆς σεῶδες καὶ ἐμαυτόν. κἀ ἔδιο ἀρκῆ
ἐξ ἀδελφοσύμς, κἀ ἀγαθὸν καὶ ἐμὲ θυμοῦσες, ἐκ ὁδοῖον μοι ἐσανελήνκε διαὶ ἔκοινῆ
φιλᾶ πυρὲ ἀρόδ, κἀ μακαρίᾳ ἐκ χαλκοῦ ἐδ' ἐμὲ Κωνσταῦνον ἐξ ἐκ χεῖρον, ἐξεκ:
ον, κἀ δεῖ ἀφαιρῆ μηδὲν αὐδοῖ σεος ἐμὲ ὁλοσαιδ, κἀ φιλάει. ἐαῦλα χεάφω ἐμοὶ σὺ:
οδῆς αὐδοῖ ἐς εαὶ φιλάει. αὖ ἔχου ἐκ σὺφυές, ἐκ μικρόν τινον, ἐκ σὺφεάδει, ἐκ σὺζῆν:
θάι, ἐκ ἀμύκλαι πλάμονον ἐκ Κωνσταῦνε, ἐχεάφον κἀ σκριπτόκεα, κἀ κλῆκεα, κἀ σκρί:
ξαγον καὶ ἄλλον ἐσόδον ἐκ φιλάλλαις φεοσύμαια. ὁ ἀμύκλυς ὄμος κῶμς, κἀ ἐμοῦ πλέ:
λος ἐξόνασμς ἐκδικῆτον ἐξ ἐκ πλάμονός μς σκέας, κἀ ἐμὲ ῥᾶκ μὲ ὄλον ἐκ φιλάλλον σκέας,
Τῆς σοφωλάκης ἐξοχόξοδος ἐκσηνὸς ὄλος, ἐλιτρίτης φίλη, Ὁ Ζήνων Κλέβρας. / φεβρ: 4: Ἀγκῦ:

Τιμοκλέᾳ, κἀ φιλάλλᾳ συμκαιρίᾳ, ὅσοι ἐσεχμαλώτευσε
ἐξ καὶ ἐκσηνῶς, ζακύνθιοι Χῖοι.

„ μακὰ ἐς ἀσόβαδος ζεχῆς μς διδασκῆς σαρακαλῶ ἐς ὅλος κοινῶς, κἀ σεὸ αὖκ ἐκχωρίσῃ,
κἀκκόσκε ἐκ ἐνος ἐχθρᾶς καὶ ἐκ ἐκφωνᾶς γεέσνος συμκαιρίᾳ, κἀ ὁδοῖαι, ἐξ ἐσοβῆ ἐσον κοινῶς
μὲ ἐξ ὅλης ἐκ ἐκκλάδος, ἐξαιεκτὸς μὲ ἐκ σαφοίδος ἡμῶν Χίε, καὶ δόξαν, κἀ οὐδὲν μονικὸν. ἐγὼ